

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/317/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412203233
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4412203233.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členov senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený Advokátska kancelária TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: Juh Invest, s. r. o., so sídlom Nová Vieska 128, IČO: 35 944 102, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Ema Zacharová, advokát s. r. o., so sídlom Nové Zámky, Forgáčova bašta 7, IČO: 47 237 023, o zaplatenie príslušenstva pohľadávky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 17. októbra 2017 č. k. 18C/206/2015-146 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (I.) m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 54,92%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 9% úroky z omeškania ročne zo sumy 278,54 eura od 08. 02. 2011 do 16. 07. 2015, 9,25% úroky z omeškania ročne zo sumy 945,70 eura od 18. 06. 2011 do 16. 07. 2015, 9,25% úroky z omeškania ročne zo sumy 76,23 eura od 28. 04. 2011 do 02. 05. 2012, spolu vo výške 323,94 eura, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd žalobu v časti o zaplatenie 76,23 eura zamietol. Konanie v časti o zaplatenie 75,03 eura zastavil. Súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 92% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 2, § 264 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka a uviedol, že žalovaný uzavrel s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o dodávke plynu pre odberateľov kategórie Malé podnikanie a organizácie dňa 18. 10. 2010 s odberným miestom Q. M., U. XX a s doručovaním zásielok na rovnakú adresu. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú obchodné podmienky. Platnosť obchodných podmienok zaniká účinnosťou nových, resp. zmenených obchodných podmienok dodávateľa a o ktorých dodávateľ upovedomí odberateľa. V zmysle uvedenej zmluvy bol žalovanému dodávaný zemný plyn na dohodnutom odbernom mieste a jeho cena vyfakturovaná faktúrami č. 7418623155 za fakturačné obdobie 19. 12. 2010 - 31. 12. 2010 nedoplatok vo výške 278,54 eura, faktúrou č. 7411900301 za fakturačné obdobie od 01. 01. 2011 - 26. 05. 2011 nedoplatok 945,70 eura. Keďže žalovaný uvedené faktúry nezaplatil, došlo k odpojeniu odberného miesta a v zmysle faktúry č. 4900034355 si predchodca žalobcu vyúčtoval zaplatenie sumy 76,23 eura za prerušenie/obmedzenie distribúcie zemného plynu. Faktúrami č. 3110022389 a č. 3150010616 boli žalovanému vyfakturované upomienky za nesplnenie povinností vo výške 2 eur a 1,20 eura. Žalovaný žalovanú pohľadávku vo výške 1.300,47 eura zaplatil dňa 13. 07. 2015, čoho dôkazom je fotokópia elektronicky odoslanej platby (č. I. 59). Predmetom sporu

po zaplacení istiny vo výške 1.300,47 eura, v zmysle vyššie uvedeného uznesenia o zastavení konania, zostalo príslušenstvo pohľadávky, a to vyčíslené úroky z omeškania vo výške 475,51 eura. Žalobca podaním zo dňa 16. 10. 2017 zobral žalobu späť v časti o zaplatenie 75,03 eura z toho dôvodu, že žalovaný uvedenú sumu uhradil dňa 28. 02. 2017. Súd konanie v tejto časti zastavil podľa § 145 ods. 2 CSP. V zmysle obchodných podmienok pre opakované dodávky plynu pre odberateľov plynu kategórie Malé podnikanie a organizácie s účinnosťou od 01. 08. 2010 podľa bodu 3.7 je odberateľ povinný uhrádzať dodávateľovi za dohodnuté dodávky plynu v priebehu roka ceny uvedené vo faktúrach za opakované dodávky plynu podľa platného cenníka. Podľa bodu 3.10 po zistení skutočného odberu plynu za príslušné fakturačné obdobie stanoveného v zmysle bodu 3.1. vypočíta dodávateľ rozdiel medzi cenou stanovenou na základe skutočného odberu plynu a súčtom prijatých platieb z faktúr za opakované dodávky za celé obdobie od začiatku fakturačného obdobia do dňa odpočtu skutočného odberu plynu. Podľa bodu 3.11 vyúčtovacia faktúra je splatná do 14 dní odo dňa jej vystavenia. Ak odberateľ neuhradí celú čiastku uvedenú vo faktúre za opakované dodávky alebo vo vyúčtovacej faktúre, resp. spoločnej faktúre v lehote splatnosti, môže dodávateľ požiadať o prerušenie alebo obmedzenie distribúcie plynu podľa bodu 3.16. V prípade omeškania odberateľa je dodávateľ oprávnený uplatniť voči odberateľovi úrok z omeškania vo výške určenej všeobecne záväzným právnym predpisom bod 3.17. Podľa bodu 3.21 dodávateľ má právo spoplatniť zaslanie upomienky za nedodržanie platobných a fakturačných podmienok paušálnou náhradou nákladov vo výške uvedenej v cenníku zverejnenom na internetovej stránke. Náklady spojené s prerušením, prípadne s následným obnovením distribúcie a dodávky plynu z dôvodov neplnenia povinností odberateľa sa považujú za neefektívne náklady dodávateľa a odberateľ je povinný nahradiť ich dodávateľovi v zmysle cenníka externých služieb a výkonov dodávateľa platného v čase prerušenia alebo obnovenia dodávky na základe faktúry vystavenej dodávateľom podľa bodu 7.3. Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatennej sumy úroky z omeškania určené v zmluve, inak o 10% vyššie než je základná úroková sadzba NBS uplatňovaná pred prvým kalendárnym dňom kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu. Po vykonanom dokazovaní, po čiastočnom späťvzataní žaloby, dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná. Súd považoval za jednoznačne preukázané, že žalovaný uzavrel s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o dodávke plynu dňa 18. 10. 2010, v zmysle ktorej bol predchodca žalovaného povinný dodávať žalovanému zemný plyn na dohodnutom odbernom mieste a žalovaný zemný plyn odoberať a cenu odobratého zemného plynu zaplatiť predškandami a následne po vyúčtovaní v zmysle vyúčtovacej faktúry najneskôr do 14 dní v zmysle bodu 3.11 obchodných podmienok. Žalovaný nepoprel, že mal uzavretú zmluvu o dodávke plynu a musel si byť vedomý povinností, ktoré mu zo zmluvy vyplývali. Je nepochybné, že po obdržaní žaloby, žalovanú pohľadávku pozostávajúcu zo súčtu nedoplatkov v zmysle vyúčtovacích faktúr, poplatku za odpojenie dodávky plynu, ako aj upomienok za nedodržanie platobných a fakturačných podmienok zaplatil. Skutočnosti uvádzané žalovaným, že urobil tak pre to, že nechcel navyšovať žalovanú pohľadávku a že sa neporadil s právnym zástupcom, súd považoval za irelevantné, pretože mal za to, že v prvom rade bolo povinnosťou žalovaného dodržiavať zmluvné povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o dodávke plynu, i napriek tomu, že prípadne nehnuteľnosť, kde bolo dohodnuté odberné miesto, bola v nájme, pretože sa jedná o zodpovednosť vlastníka nehnuteľnosti s tým, že faktúry v zmysle zmluvy boli zasielané na adresu odberného miesta v zmysle podmienok zmluvy. Zo žiadnych zákonných ustanovení nevyplýva, že by predchodca žalobcu bol povinný doručovať faktúry adresované žalovanému do vlastných rúk a nevyplýva to ani z obchodných podmienok. Súd naopak zdôraznil, že v danom prípade vychádzal z ustanovení Obchodného zákonníka týkajúcich sa obchodných zvyklostí, kedy dodávateľ zemného plynu doručuje vo všeobecnosti faktúry na adresu odberného miesta, prípadne na inú udanú adresu bez doručovania do vlastných rúk bez ohľadu na odberateľa. Súd poznamenal, že takýto spôsob doručovania je obvyklý i pre doručovanie faktúr vo vzťahu k domácnostiam. Žalovaný si mal byť vedomý povinností, ktoré mu vyplývajú z uzavretej zmluvy. Sám žalovaný potvrdil, že mal vedomosť o tom, že na odbernom mieste bola prerušená dodávka zemného plynu a musel zaplatiť cenu za prerušenie dodávky tak, aby bol opäť dodávaný zemný plyn, čiže už minimálne od 02. 05. 2012 mal žalovaný vedomosť o tom, že na odbernom mieste neboli zaplatené faktúry, vyúčtovacie faktúry za odber zemného plynu, pretože v opačnom prípade by nedošlo k prerušeniu dodávky. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v tom, že nepredložil listinné dôkazy týkajúce sa doručovania žalovaných faktúr žalovanému. V tejto časti súd poukázal na uvedené zvyklosti a zákonné ustanovenia. Z týchto dôvodov súd priznal žalobcovi nárok na príslušenstvo pohľadávky, a to úroky z omeškania tak, ako si ich uplatnil v zmysle predložených faktúr, pretože mal za to, že žalovaný je v omeškaní s peňažným plnením nasledujúce dni po splatnosti jednotlivých faktúr. Súd priznal žalobcovi vyčíslené úroky z omeškania v zmysle predloženej žaloby

po upresnení zmeny petitu žaloby v zmysle nariadenia vlády SR č. 87/95 Z. z. v platnom znení. Z týchto dôvodov súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Súd žalobu v časti o zaplatenie 76,23 eura zamietol, pretože mal preukázané, že uvedená suma bola žalovaným zaplatená dvakrát, tak ako uvádzal žalovaný, že ju zaplatil dňa 02. 05. 2012 a následne dňa 13. 07. 2015, pretože bola započítaná do celkovej žalovanej pohľadávky vo výške 1.300,47 eura v zmysle predložených vyúčtovacích faktúr a uvedená platba nebola a nemohla byť zohľadnená v žalobe, keď v tom čase už žaloba bola podaná na súde dňa 13. 02. 2012 a žalovaná pohľadávka pozostávala i z tejto sumy. Žalobca v tejto časti nezobral žalobu späť, a preto súd žalobu v tejto časti zamietol. Súd nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie v zmysle návrhu žalovaného podľa § 275 CSP, pretože žalobca svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil podaním zo dňa 13. 01. 2017 a podaním zo dňa 12. 10. 2017, z dôvodu hospodárnosti konania súhlasil s tým, aby súd pojednával v jeho neprítomnosti, pojednávanie odročit' nežiadal. Samotné ospravedlnenie bez žiadosti o odročenie pojednávania a súhlas s prejednaním veci v neprítomnosti predpokladá nemožnosť v spore rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie (uznesenie KS v Nitre pod sp. zn. 25Co/254/2017). O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 a § 251 CSP a uviedol, že v prejednanom spore si žalobca uplatňoval zaplatenie sumy spolu s vyčíslenými úrokmi z omeškania vo výške 1.775,68 eura. Konanie v časti o zaplatenie 1.375,50 eura bolo zastavené z dôvodu čiastočného späťvzatia, ktoré zavinił žalovaný, pretože žalovanú pohľadávku zaplatil až po podaní žaloby. Súd priznal žalobcovi zaplatenie vyčíslených úrokov z omeškania vo výške 323,94 eura, čo spolu predstavuje úspech žalobcu 96% a žalobu v časti o zaplatenie 76,23 eura zamietol, čo predstavuje neúspech žalobcu 4%. Vzhľadom na vyššie uvedené, po odpočítaní pomeru úspechu a neúspechu, nárok na náhradu trov konania prináleží žalobcovi vo výške 92% (96% - 4%). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie vo výroku I. a IV., odôvodniac ho tým, že rozhodnutie je v napadnutej časti nesprávne z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, čím bol ukrátený na svojich procesných právach v takej miere, že došlo k porušeniu na spravodlivý proces. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a povinnosťou súdov je dbať o to, aby ústavné práva subjektov zúčastnených na konaní boli riadne dodržiavané. Zákon stanovuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmalá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia je vo všeobecnej rovine odvoditeľné z princípu právneho štátu, v ktorom je neprípustné, aby sa štát dopúšťal zásahov do práv jednotlivca bez toho, aby tento zásah bol odôvodnený. Porušenie tohto práva má za následok odňatie možnosti náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku je preto porušením práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neuviedol všetky jeho zásadne skutkové tvrdenia a ignoroval mnohé jeho argumenty a vôbec sa k nim nevyjadril, teda ani ich právne neposúdil. Súd konal v rozpore so zásadou rovnosti zbraní, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je nedostatočné, nepresvedčivé a v rozpore so zákonnými požiadavkami na obsah riadneho odôvodnenia. Súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevyjadril k tomu, že žalobca nikdy nepreukázal, že by boli sporné faktúry žalovanému vôbec niekedy doručované. Žalobca túto skutočnosť nikdy nepoprel, preto sa v zmysle § 151 ods. 1 stala nespornou. Sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou a strana má preto povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú. Súd môže rozhodnúť iba v prospech tej strany, ktorá jednoznačne preukáže pravdivosť svojich tvrdení. Keďže faktúry neboli žalovanému nikdy doručované, žalovaný sa o nich nemohol dozvedieť a nenastala ani ich splatnosť. Keďže predmetom žaloby boli už iba úroky z omeškania, pre posúdenie odôvodnenosti nároku žalobcu je potrebné ustáliť, či sa žalovaný dostal s plnením do omeškania, pričom je potrebné stanoviť, kedy boli žalované faktúry splatné. Žalobca neuniesol v tejto časti dôkazné bremeno. Súd v ods. 13 odôvodnenia poukázal na obchodné podmienky pre opakované dodávky plynu, pričom sám žalobca na tieto nikdy nepoukázal a ani od nich neodvodzoval nárok na úroky z omeškania. V zmysle zásady koncentrácie konania sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas. Nie je úlohou súdu nahrádzať

prostriedky procesného útoku žalobcu a odôvodňovať ním uplatnený nárok nad rámec jeho skutkových tvrdení. Žalovaný nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu zmluvy a obchodných podmienok, ktoré mu ani neboli známe, išlo o zmluvu, ktorú dodávateľ uzatvára za rovnakých podmienok s väčším počtom svojich odberateľov. Súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vôbec nezaoberal jeho tvrdením, že žalobcovi nárok na úroky z omeškania nevznikol s poukazom na ustanovenie § 369 ods. 2 písm. a) ObZ platného v čase uzatvorenia zmluvy o dodávke plynu, podľa ktorého sa úroky z omeškania stanú splatnými po uplynutí dňa alebo lehoty, ktoré sú v zmluve určené na splnenie peňažného záväzku. Ak deň alebo lehota na splnenie peňažného záväzku nie je v zmluve určená, úroky z omeškania sa stanú splatnými uplynutím 30 dní od doručenia dokladu veriteľa na splnenie peňažného záväzku dlžníkom. Žalobca nikdy nepreukázal, že by mu bol takýto doklad doručený. O existencii žalovaných faktúr a ich v nich uvedenej splatnosti sa dozvedel až pri štúdiu súdneho spisu dňa 09. 05. 2016, teda v čase, keď bola istina už uhradená, preto sa nikdy nemohol dostať do omeškania. Súd tým, že na tento prípad neaplikoval ustanovenia § 369 ods. 2 písm. a) platného v čase uzatvorenia zmluvy o dodávke plynu, vec nesprávne právne posúdil, čím prišiel vo veci k nesprávnemu rozhodnutiu. Je nepochybné, že vzťah žalobcu a žalovaného sa riadi Obchodným zákonníkom. K odseku 14. odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že žalobca nikdy neuviedol a ani nepreukázal, že by mu faktúry doručoval hocikým spôsobom. Skutočnosť, že mu žalobca faktúry nedoručoval, sa stala nespornou. Poprel, že minimálne od 02. 05. 2012 mal vedomosť o tom, že na odbernom mieste neboli zaplatené faktúry, vyúčtovacie faktúry za odber zemného plynu, tak ako to uvádza súd v odseku 14. odôvodnenia. Na odbernom mieste bola prerušená dodávka zemného plynu a žalobca mu telefonicky oznámil, že po uhradení sumy 76,23 eura a 2 eur za upomienku bude táto obnovená. Po úhrade sumy 78,23 eura bola dodávka plynu na odbernom mieste obnovená, takže nemohol predpokladať, že existujú nejaké nezaplatené vyúčtovacie faktúry, práve naopak, konanie žalobcu nasvedčovalo, že voči nemu nemá žiadne neuhradené záväzky. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne z nich vyvodil, kedy sa dozvedel o vyúčtovacích faktúrach. Súd nesprávne poukázal na obchodné zvyklosti žalobcu. Medzi nimi bola taká zvyklosť, že žalobca mu doručil faktúru a on ju uhradil, v tomto prípade mu však faktúry nikdy doručené neboli. Na pojednávaní dňa 17. 01. 2017 žalovaný navrhoval vydanie rozsudku pre zmeškanie žalobcu. Súd tomuto návrhu nevyhovel, napriek tomu, že boli splnené všetky zákonné podmienky pre jeho vydanie. Žalobca sa nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a bol poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie, žalobca neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami. Súd svoje rozhodnutie nevydať rozsudok pre zmeškanie na pojednávaní dňa 17. 01. 2017 odôvodnil tým, že žalobca sa ospravedlnil a súhlasil s rozhodnutím vo veci bez jeho účasti podaním zo dňa 13. 01. 2017 priamo žalobca a podaním zo dňa 16. 01. 2017 právny zástupca žalobcu. V ďalšom konaní prišlo k zmene účastníka konania na strane žalobcu, a to na návrh žalobcu, ktorý súdu oznámil, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 11. 01. 2017 prišlo k postúpeniu žalovanej pohľadávky z postupcu SPP, a. s. na postupníka EOS KSI Slovensko, s. r. o. Z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok vyplýva, že táto nadobudla platnosť a účinnosť dňa 11. 01. 2017, od toho dňa už žalovaná pohľadávka patrila spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o. a SPP, a. s. a ani ním splnomocnený zástupca nemohol vo veci robiť úkony, teda ani ospravedlniť účasť na pojednávaní, na ktoré súd prihladol a nevydal požadovaný rozsudok pre zmeškanie žalobcu. Obdobná situácia nastala aj na pojednávaní dňa 17. 10. 2017, kedy žalovaný opäť navrhoval vydanie rozsudku pre zmeškanie žalobcu, no súd tomuto návrhu nevyhovel. Mal za to, že takýmto postupom súdu prišlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Uviedol, že konanie má aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Na pojednávaní dňa 17. 01. 2017 súd vyhlásil dokazovanie za skončené. Skončenie dokazovania je významným procesným medzníkom, pričom v rámci zákonnej koncentrácie určuje moment, do kedy strany môžu uplatniť prostriedky procesnej obrany a procesného útoku. Táto zákonná koncentrácia nemôže byť prelomená tým, že prišlo k zmene účastníka konania na strane žalobcu, keďže nový žalobca vstúpil do konania v čase, keď bolo dokazovanie vyhlásené za skončené. Napriek tomu, súd zvolal nové pojednávanie na deň 17. 10. 2017. Ak mal súd v úmysle postupovať v zmysle § 237 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd nie je viazaný uznesením, ktorým upravuje vedenie konania, musel by najskôr zrušiť uznesenie, ktorým bolo dokazovanie vyhlásené za skončené, čo sa však nestalo. Súd týmto postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces, keďže žalobcovi dal možnosť robiť ďalšie úkony a predkladať nové dôkazy, aj keď dokazovanie už bolo skončené. To, že žalobca túto možnosť nevyužil, je už nepodstatné. Keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku I. nesprávne, nesprávne je aj jeho rozhodnutie vo výroku IV. napadnutého rozhodnutia, ktorým rozhodol o náhrade trov konania. Uviedol ďalej, že popiera tvrdenie súdu, že späťvzatie zaviniel žalovaný, pretože žalovanú pohľadávku zaplatil až po podaní žaloby. Žalovanú istinu uhradil okamžite, ako sa dozvedel o

konaní, a teda o existencii faktúr, teda, keď sa prvýkrát dozvedel o nejakom dlhu voči žalobcovi, pričom suma 76,23 eura bola v dôsledku konania žalobcu uhradená dvakrát. Žalobca v konaní nepreukázal, že by mu bol žalované faktúry doručoval alebo, že by ho pred konaním vyzýval na úhradu dlžnej sumy. Keby mal o dlhu vedomosť, uhradil by ho. Je to teda žalobca, kto podal žalobu nedôvodne a kto spôsobil čiastočné späťvzatie. V tomto prípade je to žalobca, kto vzal žalobu čiastočne späť, teda procesne zaviniť zastavenie konania a mal by znášať trovy konania. V konaní nebolo preukázané, že by zo strany žalovaného došlo k takému správaniu, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti so späťvzatím žaloby, keďže tento uhradil dlh hneď, ako sa o ňom prvýkrát dozvedel. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5M Cdo 12/2008, z ktorého je zrejmé, že zavinenie je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska, a nie podľa hmotného práva z dôvodu, že v opačnom prípade by išlo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej, preto ak žalobca vzal žalobu čiastočne späť, v zásade platí, že ide o prípad uvedený v § 256 ods. 1 CSP, že zaviniť zastavenie konania a súd by mal v tejto časti priznať náhradu trov konania jemu. Po čiastočných späťvzatiach zostali predmetom sporu úroky z omeškania vyčíslené v sume 475,20 eura, pričom súd v časti 76,23 eura žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na sumu 323,94 eura a nárok na náhradu trov konania vo výške 92%. Takéto rozhodnutie súdu je nesprávne, lebo aj keby uznal, že žalobca má nárok na zaplatenie sumy 232,94 eura, čo neuznáva, nemal by nárok na náhradu trov konania vo výške 92%. Priznaná suma 323,94 eura tvorí z pôvodne uplatneného nároku v sume 1.775,68 eura iba 18%, teda úspech žalobcu v konaní bol v 18% a úspech žalovaného 82%, z čoho vyplýva, že náhrada trov konania mala byť priznaná žalovanému voči žalobcovi a to v rozsahu 64%. Trval na tom, že žaloba bola podaná v celom rozsahu nedôvodne. Keďže žalobca dostatočne nepreukázal svoje tvrdenia, súd nemohol rozhodnúť v jeho prospech. Na základe vyššie uvedených skutočností žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo zmenil vo výroku I. tak, že žalobu zamietne a vo výroku IV. tak, že prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie sa stotožňuje a navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil.

4. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že žalobca sa vo vyjadrení nevyjadril k obsahu jeho odvolania, nepoprel ním tvrdené skutočnosti, teda sa s nimi stotožnil a tie sa stali nespornými. Trval na tom, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, čím bol ukrátený na jeho procesných právach v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Žalobca nikdy nepreukázal, že by mu boli sporné faktúry vôbec niekedy doručované. Žalobca túto skutočnosť nikdy nepoprel, preto sa v zmysle § 151 ods. 1 stala nespornou. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou a strana má preto povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú. Súd môže rozhodnúť iba v prospech tej strany, ktorá jednoznačne preukáže pravdivosť svojich tvrdení. Žalobcovi nárok na úroky z omeškania nevznikol s poukazom na ustanovenie § 369 ods. 2 písm. a) ObZ platného v čase uzatvorenia zmluvy o dodávke plynu, podľa ktorého sa úroky z omeškania stanú splatnými po uplynutí dňa alebo lehoty, ktoré sú v zmluve určené na splnenie peňažného záväzku. Ak deň alebo lehota na splnenie peňažného záväzku nie je v zmluve určená, úroky z omeškania sa stanú splatnými uplynutím 30 dní od doručenia dokladu veriteľa na splnenie peňažného záväzku dlžníkom. Žalobca nikdy nepreukázal, že by mu bol takýto doklad doručený. Súd prvej inštancie tým, že na tento prípad neaplikoval ustanovenia § 369 ods. 2 písm. a) platného v čase uzatvorenia zmluvy o dodávke plynu, vec nesprávne právne posúdil, čím prišiel vo veci k nesprávnemu rozhodnutiu. Je nepochybné, že vzťah žalobcu a žalovaného sa riadi Obchodným zákonníkom. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne z nich vyvodil, kedy sa dozvedel o vyúčtovacích faktúrach. Konanie má aj inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktorá spočíva v tom, že súd prvej inštancie dal žalobcovi možnosť robiť ďalšie úkony a predkladať nové dôkazy, aj keď dokazovanie už bolo skončené. Žaloba bola podaná v celom rozsahu nedôvodne. Keďže žalobca dostatočne nepreukázal svoje tvrdenia, súd nemôže rozhodnúť v jeho prospech. Na základe vyššie uvedených skutočností žiadal, aby odvolací súd odvolaniu vyhovel.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez prejednávania na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v napadnutom zamietajúcom výroku (I.) je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť.

6. Pôvodný žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 1.300,47 eura s 9% úrokmi z omeškania ročne zo sumy 278,54 eura od 08. 02. 2011 do zaplatenia, s 9,25% úrokmi z omeškania ročne zo sumy 945,70 eura od 18. 06. 2011 do zaplatenia, s 9,25% úrokmi z omeškania ročne zo sumy 76,23 eura od 28. 04. 2011 do zaplatenia, náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 3,2 eura a náhrady trov konania z dôvodu neplnenia si finančných záväzkov zo strany žalovaného a neoprávneného odberu zemného plynu. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 18C/206/2015-65 zo dňa 03. 09. 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 02. 10. 2015, konanie v časti žaloby o zaplatenie istiny 1.300,47 eura zastavil pre späťvzatie žaloby z dôvodu úhrady žalovanej sumy po podaní žaloby a pripustil zmenu petitu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 9% úroky z omeškania ročne zo sumy 278,54 eura od 08. 02. 2011 do 16. 07. 2015, 9,25% úroky z omeškania ročne zo sumy 945,70 eura od 18. 06. 2011 do 16. 07. 2015, 9,25% úroky z omeškania ročne zo sumy 76,23 eura od 28. 04. 2011 do 02. 05. 2012 a náhradu trov konania titulom zaplateného súdneho poplatku v sume 78 eur a náhradu trov právneho zastúpenia. Následne súd prvej inštancie uznesením č. k. 18C/206/2015-127 zo dňa 13. 02. 2017 vyhovel návrhu zo dňa 06. 02. 2017 a pripustil zmenu strán tak, že z konania v predmetnom spore vystúpil pôvodný žalobca Slovenský plynárenský priemysel a. s., so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy 44/a a na jeho miesto do konania vstúpil žalobca EOS KSI Slovensko s. r. o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843. Podaním zo dňa 12. 10. 2017 žalobca vyčíslil požadované úroky z omeškania tak, že 9% ročne zo sumy 278,54 eura od 08. 02. 2011 do 16. 07. 2015 predstavuje výšku 111,19 eura, 9,25% úroky z omeškania ročne zo sumy 945,70 eura od 18. 06. 2011 do 16. 07. 2015 predstavuje sumu 356,86 eura a 9,25% úroky z omeškania ročne zo sumy 76,23 eura od 28. 04. 2011 do 02. 05. 2012 predstavujú sumu 7,15 eura. Keďže žalovaný uhradil dňa 28. 02. 2017 sumu 75,03 eura, v tejto časti vzal žalobu späť a žiadal priznať vyčíslený úrok z omeškania vo výške 400,17 eura. Následne rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 9% úroky z omeškania ročne zo sumy 278,54 eura od 08. 02. 2011 do 16. 07. 2015, 9,25% úroky z omeškania ročne zo sumy 945,70 eura od 18. 06. 2011 do 16. 07. 2015, 9,25% úroky z omeškania ročne zo sumy 76,23 eura od 28. 04. 2011 do 02. 05. 2012, spolu vo výške 323,94 eura, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd žalobu v časti o zaplatenie 76,23 eura zamietol. Konanie v časti o zaplatenie 75,03 eura zastavil. Súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 92% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. V dôsledku odvolania žalovaného vo vyhovujúcom výroku je predmetom preskúmania odvolacím súdom vyhovujúci výrok a od neho závislý výrok o náhrade trov konania.

7. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnou, tak aj procesnoprávnou oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (§ 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

9. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Konanie v danej veci začalo dňa 13. 12. 2012, teda ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP), avšak podľa § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (nového procesného predpisu) účinného od 01. 07. 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predto dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Za účinnosti OSP bol vo veci vydaný platobný rozkaz, ktorý bol následne zrušený a žaloba bola zaslaná žalovanému na vyjadrenie. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomným podaním zo dňa 18. 05. 2016, v ktorom poprel, že by mu faktúry, ktorých zaplatenia sa žalobca domáhal v tomto konaní, boli doručené. Vyjadrenie žalovaného bolo následne zaslané žalobcovi, ktorý sa k nemu vyjadril dňa 15. 11. 2016, teda už za účinnosti CSP, pričom v ňom uviedol len to, že ho

považuje za neopodstatnené a účelové, pričom k skutkovým tvrdeniam žalovaného sa nevyjadril. Pred pojednávaním dňa 17. 01. 2017 sa žalobca ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní, žalovanému návrhu žiadal vyhovieť a z dôvodu hospodárnosti rozhodnúť bez jeho účasti. Právna zástupkyňa žalovaného aj na pojednávaní poprela doručovanie predmetných faktúr žalovaného a mala za to, že žalovaný sa tak nemohol dostať do omeškania. Žalobca sa pred pojednávaním dňa 17. 10. 2017 opätovne ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní a v záujme hospodárnosti žiadal s prihliadnutím na skutkový a právny stav veci, rozhodnúť o žalobe na základe predložených dôkazov bez osobnej účasti sporných strán. Právna zástupkyňa žalovaného sa pojednávania opätovne zúčastnila, pričom opätovne poukázala na nedoručenie faktúr žalovanému.

11. Civilný sporový poriadok, ako procesný predpis, ktorý je potrebné aplikovať aj na danú vec a ktorý bol účinný už v čase prvej reakcie žalobcu na vyjadrenie žalovaného, sponchybujúcom dôvodnosť podanej žaloby, už vo svojich základných zásadách (čl. 8) uvádza, že strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Na tento článok následne nadväzujú ďalšie ustanovenia tohto zákona, z ktorých pre stranu ako jedna zo základných povinností vyplýva povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje v konaní bremeno tvrdenia. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, a to v podobe prehry v spore. Prejaví sa v meritórnom rozhodnutí. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda, kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti.

12. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí poprieť skutkové tvrdenia, a na svoje tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti strán hmotnoprávneho vzťahu.

13. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti pojednávanej veci.

14. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje tú stranu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá tiež existenciu takýchto skutočností tvrdí. V niektorých prípadoch však strana zaťažená dôkazným bremenom objektívne nemá a nemôže mať k dispozícii informácie o skutočnostiach významných pre rozhodnutie v spore, pričom protistrana má tieto informácie k dispozícii. V prípade, že strana zaťažená dôkazným bremenom prednesie aspoň „oporné body“ skutkového stavu a zvýši tak pravdepodobnosť svojich skutkových tvrdení, nastupuje „vysvetľovacia povinnosť“ protistrany. Nesplnenie tejto povinnosti bude mať za následok hodnotenie dôkazu v neprospech strany, ktorá vysvetľovaciu povinnosť nespĺnila. Zároveň tiež platí, že uvedenú vysvetľovaciu povinnosť nemožno zamieňať s obrátením dôkazného bremena (rozsudok NS SR z 11. apríla 2017 sp. zn. 3 Cdo 2/2016).

15. Predmetom preskúmania odvolacím súdom je nárok na zaplatenie úroku z omeškania zo žalobcom fakturovaných súm, ktoré žalovaný v priebehu konania uhradil, pričom išlo o faktúry za dodávku plynu a o faktúru, ktorou bola žalovanému vyúčtovaná náhrada škody za prerušenie/obmedzenie distribúcie zemného plynu z dôvodu neoprávneného odberu. Keďže išlo o vyúčtovacie faktúry a faktúru, ktorou bola vyfakturovaná náhrada škody (nešlo o zálohové platby), ich výška mohla byť žalovanému zrejma až po ich doručení. Keďže žalovaný v priebehu konania, už v jeho prvom vyjadrení k žalobe namietal, že tieto faktúry neobdržal, neboli mu doručené, tvrdenie žalobcu o počiatku omeškania s uvedenými platbami sa stalo sporným a týmto popretím tvrdenia žalobcu o počiatku omeškania žalovaného

žalovaný preniesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania počiatku omeškania na žalobcu. Žalobca však na popretie skutkových tvrdení žalovaným v priebehu celého konania nereagoval, vo vyjadrení len uviedol, že vyjadrenie žalovaného považuje za neopodstatnené a účelové, teda skutkové tvrdenia žalovaného nepoprel. Ani v ospravedlneniach na pojednávanie sa k tomuto nevyjadril, žiadal len z dôvodu hospodárnosti rozhodnúť bez jeho účasti s prihliadnutím na skutkový a právny stav vecí na základe predložených dôkazov. Vychádzajúc z uvedeného, dospel odvolací súd k záveru, že žalobca počiatok omeškania žalovaného, tak ako si ho uplatňoval, v konaní nepreukázal, keď sa k popretiu skutkových tvrdení žalovaným vôbec nevyjadril, a keďže žalované sumy boli žalovaným uhradené, v časti príslušenstva - úroku z omeškania je nárok žalobcu nedôvodný z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil a žalobu zamietol.

16. Keďže odvolací súd je viazaný tak rozsahom, ako aj dôvodmi odvolania žalovaného, k ďalším námietkam žalovaného dodáva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolací súd považoval za dostatočne odôvodnené, preto sa nestotožňuje s námietkou žalovaného, že z tohto dôvodu došlo k odňatiu práva žalovaného na spravodlivý proces. K zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie došlo z dôvodu iného právneho posúdenia veci. Ďalšie námietky žalovaného, týkajúce sa neaplikácie ustanovenia § 369 ods. 2 psím. a) platného v čase uzatvorenia zmluvy o dodávke plynu v napadnutom rozsudku a k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces z dôvodu nerozhodnutia súdu prvej inštancie rozsudkom pre zmeškania žalobcu, sú vzhľadom k záveru odvolacieho súdu už bezpredmetné. Pokiaľ by aj došlo na pojednávaní dňa 17. 10. 2017 k procesnému pochybeniu tým, že súd mal najskôr zrušiť uznesenie, ktorým bolo dokazovanie vyhlásené za skončené a až potom rozhodnúť o zmene účastníka na strane žalobcu, toto pochybenie nemalo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

17. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, 2 a § 256 ods. 1 CSP, a keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, rozhodol o trovách konania aj na súde prvej inštancie, pričom zohľadnil tak čiastočný úspech oboch strán v konaní, ako aj ich zavinenie na zastavení konania. Celkovo bolo predmetom konania zaplatenie sumy 1.775,67 eura (1.300,47 + 323,94 + 76,23 + 75,03), pričom ohľadne sumy 1.300,47 eura bolo konanie z dôvodu úhrady tejto sumy po podaní žaloby zastavené, teda zastavenie konania zaviniť žalovaný, nárok na zaplatenie sumy 323,94 eura bol odvolacím súdom zmenený a zamietnutý, teda v tejto časti bol úspešný žalovaný, ohľadne sumy 76,23 eura bola žaloba zamietnutá, pretože žalobca nereagoval na vyjadrenie žalovaného, že túto sumu zaplatil dvakrát a ohľadne sumy 75,03 eura bolo konanie zastavené z dôvodu, že túto sumu žalovaný zaplatil po podaní žaloby, teda žalovaný zaviniť zastavenie konania v tejto časti. Žalobca je potom úspešný ohľadne sumy 1.375,50 eura (1.300,47 eura + 75,03 eura), čo predstavuje 77,46% a žalovaný je úspešný ohľadne sumy 400,17 eura (323,94 eura + 76,23 eura), čo predstavuje 22,54%. Celkový úspech žalobcu tak predstavuje 54,92% (77,46% - 22,54%). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).